

Iurie Roșca

7 aprilie:

O lovitură contra statului de drept.

**Cine e de vină și de ce întârzie
ancheta?**

Chișinău 2010

CZU 323(478)
U 46

DESCRIEREA CIP A CAMEREI NAȚIONALE A CĂRȚII

7 aprilie: O lovitură contra statului de drept. Cine e de vină și de ce întârzie ancheta?. – Ch.: S. n., 2010 (Tipogr. "Prag-3" SRL). – 36 p.
3000 ex.

ISBN 978-9975-77-145-0.

323(478)
U 46

ISBN 978-9975-77-145-0.

*Un an de la tragicele
evenimente din 7 aprilie 2009*

**I. TEHNICA LOVITURII DE STAT:
de la Vladimir LENIN la Vladimir FILAT**

Ne aflăm în preajma primei aniversări de la evenimentele din 7 aprilie 2009. Adică e tocmai timpul bilanțurilor. Să recapitulăm filmul evenimentelor. Mai întâi au fost alegerile parlamentare din 5 aprilie 2009. Opozanții radicali, în frunte cu V. Fliat și gruparea lui, au anticipat rezultatul electoral din 5 aprilie cu o vastă operațiune propagandistică, menită să pregătească opinia publică internă și instituțiile internaționale, operațiune a cărei esență se reducea la următoarea teză: comuniștii pregătesc fraudarea alegerilor. Altfel zis, campania respectivă avea o țintă precisă: dacă rezultatul alegerilor nu va fi unul satisfăcător pentru Filat și aliații săi, aceștia le vor contesta, vor declara că s-au comis fraude de proporții, care ar fi distorsionat rezultatul final, și vor ieși în stradă ca să ceară alegeri repetate. Iar dacă aceștia ies învingători, lozinca despre fraudare este dată uitării. Anume așa s-a și întâmplat. Alegerile din 5 aprilie au fost contestate de opoziția radicală, iar cele repetate, din 29 iulie, care le-au adus un rezultat ce depășea pe cel al guvernanților, nu a mai fost contestat că ar fi fost fraudat de aceleași autorități. De fapt, nici alegerile locale din 2007, în urma cărora partidele de opoziție au obținut rezultate bune, nu au fost contestate. Așadar, logica respectivă este foarte simplă: dacă „ai noștri câștigă” – totul e ok, dacă pierd – zicem că ni s-a furat victoria.

Așadar, Vladimir Filat depune o înștiințare la primăria capitalei, prin care anunța că PLDM va organiza la 7 aprilie acțiuni **pașnice** de protest în cadrul cărora vor fi contestate rezultatele alegerilor (vezi alăturat copia documentului). Cităm:

“DECLARAȚIE PREALABILĂ

Nr. 139 din 07.04.09

denumirea organizatorului întrunirii: PLDM

Primăria mun. Chișinău

Domnule primar,

Vă aducem la cunoștință că la data de 07, luna aprilie, între ora 14.00 și ora 17.00 dorim să desfășurăm o întrunire sub formă de miting de protest împotriva fraudării rezultatelor alegerilor parlamentare.

La întrunire vor participa circa 3 000 persoane.

Traseele spre și de la locul întrunirii : PMAN – Bd. Ștefan cel Mare – Președinția RM.

Scopul întrunirii constă în manifestarea (aprobării, azeziunii sau protestului) față de fraudarea rezultatelor alegerilor parlamentare.

Vă asigurăm că întrunirea se va desfășura în mod pașnic.

Domnii Anghel Agachi, Victor Roșca sunt împuterniciți de noi să conducă întrunirea, să asigure buna ei desfășurare și să răspundă pentru ea, astfel încât întrunirea să se desfășoare în mod pașnic și să nu degenereze în acte de violență.” (sublinierile ne aparțin – Iu. R.)

Pe documentul respectiv stă semnătura lui V. Fliat și ștampila PLDM.

Pentru aceeași zi la primăria capitalei mai este depusă o declarație prealabilă din partea Coaliției civice alegeri 2009. (Vezi copia documentului alăturat) Cităm:

„DECLARAȚIE PREALABILĂ

Nr. din 07.04.09 denumirea organizatorului întrunirii: Coaliția civică alegeri 2009

Primăria mun. Chișinău

Domnule primar,

Vă aducem la cunoștință că la data de 07, luna aprilie, anul 2009, între ora 14.00 și ora 21.00 în localitatea Chișinău dorim să desfășurăm o întrunire sub formă de protest – spontan.

La întrunire vor participa circa 20 000 persoane.

Traseele spre și de la locul întrunirii: PMAN-Bd Ștefan cel Mare –Președinție.

Vă asigurăm că întrunirea se va desfășura în mod pașnic.

Domnii Elena Zgardan, Artur Gurau, Natalia Morari sunt împu-terniciți de noi să conducă întrunirea, să asigure buna ei desfășurare și să răspundă pentru ea, astfel încât întrunirea să se desfășoare în mod pașnic și să nu degenereze în acte de violență.” (A se vedea și formula ridicolă de “protest spontan pentru o acțiune planificată din timp și comunicată în scris primăriei – n.n.), acțiune la care erau convocate circa 20 000 de persoane. Acest document poartă semnătura unei oarecare Elena Zgardan.

Ce s-a întâmplat, am văzut cu toții. Întrunirea, anunțată a fi una pașnică, a degenerat în acte de violență, în agresare cu pietre și molestarea tinerilor polițiști care nu au dat nici un temei pentru astfel de reacții furibunde, poliția neîntreprinzând nici un gest de atac împotriva manifestanților. A urmat luarea cu asalt, devastarea și incendierea clădirilor Președinției și a Parlamentului. Acele scene de groază, care au șocat opinia publică și au zguduit comunitatea internațională, au fost comentate în mod diferit. Unii au numit evenimentele de la Chișinău “revoluție”, - alții drept “lovitură de stat”, autoritățile i-au învinuit pe organizatori, ultimii au dat vina pe autorități. La un an de la tragicele evenimente din 7 aprilie 2009 încă nu s-a făcut lumină asupra adevăraților organizatori ai acelor acte de vandalism. Au urmat alegerile repetate din 29 iulie și preluarea puterii de către patru partide, care și-au zis Alianța pentru Integrare Europeană. Pentru a investiga evenimentele respective, a fost creată o comisie parlamentară de anchetă, iar Procuratura Generală a declanșat un șir de anchete.

De remarcat că noii guvernanți, ca și vasta și ramificata mașinărie propagandistică a acestora, au deturnat de la bun început atenția opiniei publice dinspre necesitatea de a stabili cine sunt organizatorii care se fac vinovați de acele acțiuni violente spre culpabilizarea totală și fără drept de apel a forțelor de ordine aflate în exercițiul obligațiilor de serviciu. Adică se inversează cu bună știință și cu rea credință raportul dintre cauză și efect. Dacă e să te lași sedus de propaganda autorităților, ar reieși că grupurile de manifestanți inocenți și inofensivi au fost bătuți cu crizume de către polițiști. Și totuși adevărul este că mai întâi mulțimile i-au călcat în picioare pe reprezentanții forțelor de ordine și au distrus totul în calea lor, transformând în scrum și dărâmături două sedii ale puterii de stat, jefuind și furând tot ce le cădea în cale, de la calculatoare la piese de mobilier, și abia după toate aceste acte de vandalism, în noaptea dinspre 7

spre 8 aprilie, forțele de ordine au eliberat cele două clădiri, reținând o serie de protestatari și ducându-i la sectoarele de poliție. În acele ore de noapte, potrivit mărturiilor unora dintre cei arestați de colaboratorii Ministerului de Interne, unii polițiști au aplicat în mod disproporționat forța împotriva acestora. Astfel, abuzurile polițiștilor, atâtea câte au existat, au fost **urmarea directă** a acțiunilor violente, de o cruzime și o amploare fără precedent pentru țara noastră, acțiuni care reprezintă **cauza** reacției dure a poliției.

Și dacă reacția poliției poate fi calificată drept disproporționată, ilegală sau abuzivă în cazurile de maltratare a demonstranților, cu atât mai gravă este răspunderea juridică și morală a organizatorilor aceluiași măcel, oriunde s-ar fi aflat ei: în fața sau în spatele dezastrului din 7 aprilie 2009. În mod firesc, se impune investigarea abuzurilor comise de unii polițiști, iar dacă va fi cazul, și judecarea lor, dreaptă și nepărtinitoare. Dar ce se întâmplă de fapt acum? Oare după înlăturarea comuniștilor de la guvernare în Republica Moldova a triumfat justiția? Din nefericire, nu. Noua guvernare s-a grăbit să-i declare **eroi și martiri** pe demonstranții din 7 aprilie 2009 și **criminali** pe reprezentanții forțelor de ordine. S-a declanșat o adevărată **“vânătoare de vrăjitoare”** ca pe timpul regimului sovietic, întregul aparat represiv, dar și cel propagandistic ale statului fiind mobilizate pentru zdrobirea “dușmanilor de clasă”, de data aceasta a “celor interni” în persoana polițiștilor. Procuratura Generală, care a rămas a fi o bătă în mâinile puterii, aservită total și în mod primitiv intereselor acesteia, a și inițiat o mulțime de dosare penale contra celor suspecți de a-i fi maltratată pe demonstranți. Iar noul procuror general, Valeriu Zubco, chiar a lansat un apel public către cetățeni să depună plângeri împotriva polițiștilor. Deci, nu cei care au avut de suferit cu adevărat îi interesează pe procurori, ci stimularea delațiunii, a părei, a turnătoriei, a calomnierii. Iar “masele” sunt instigate de către capii regimului să îi înfiereze cu fermitate pe “dușmani” și să își iubească nețărnuturii conducători.

Pe fundalul acestei vaste operațiuni de anchetare penală a unor ofițeri de poliție, este de-a dreptul izbitoare și suspectă lipsa de inițiativă a Procuraturii în ceea ce privește investigațiile care să urmărească identificarea și anchetarea organizatorilor acelor proteste violente, soldate cu sute de răniți și pierderi materiale deosebit de mari. Această stare de paralizie și de subordine a Procuraturii în raport cu actuala putere este una flagrantă și descalificantă deopotrivă. Lipsa de imparțialitate și de independență a instituțiilor statului în investigarea cazurilor respective minează încrederea cetățenilor în justiție. Iar consecințele unor astfel de acțiuni abuzive, ca și a neîncrederii unei părți importante a cetățenilor în justiție și în imparțialitatea ei poate să conducă la consecințe imprevizibile.

În mod evident, atât organizatorii declarați ai acțiunii din 7 aprilie 2009, cât și grupurile de manifestanți violenți, care au molestat lucrătorii de poliție, au distrus și incendiat cele două clădiri oficiale, au jefuit și au prădat bunurile aparținând statului, au distrus documente oficiale, au furat bunuri aparținând colaboratorilor celor două instituții publice, cad sub incidența unei serii vaste de articole din Codul Penal al Republicii Moldova. Printre acestea cităm următoarele:

- **Articolul 151. Vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății**, care prevede, după caz, pedepse cu închisoare de la 3 la 10 ani, de la 5 la 12 ani și de la 8 la 15 ani;
- **Articolul 152. Vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății**, care prevede, după caz, pedepse cu închisoare de până la 3 ani și de la 3 la 6 ani;
- **Articolul 187. Jaful**, care prevede, după caz, pedepse cu închisoare de până la 3 ani, de la 3 la 6 ani, de la 5 la 10 ani, de la 7 la 12 ani și de la 8 la 15 ani;
- **Articolul 197. Distrugerea sau deteriorarea intenționată a bunurilor**, care prevede pedeapsă cu închisoare de până la 6 ani;
- **Articolul 278. Actul terorist**, care prevede pedepse cu închisoare de la 6 la 12 ani, de la 8 la 15 ani, de la 12 la 20 de ani și de la 16 la 20 de ani;
- **Articolul 285. Dezordini în masă**, care prevede, după caz, pedepse cu închisoare de până la 2 ani, de la 4 la 8 ani, de la 3 la 7 ani;
- **Articolul 287. Huliganismul**, care prevede, după caz, pedepse cu închisoare de până la 3 ani, de până la 5 ani și de la 3 la 7 ani;
- **Articolul 288. Vandalismul**, care prevede, după caz, pedeapsă cu închisoare de până la 1 an și de până la 3 ani;
- **Articolul 339. Uzurparea puterii de stat**, care prevede, după caz, pedepse cu închisoare de la 10 la 15 ani și de la 12 la 20 de ani;
- **Articolul 341. Chemările la răsturnarea sau schimbarea prin violență a orânduirii constituționale a Republicii Moldova**, care prevede, după caz, pedepse cu închisoare de până la 3 ani, de la 1 la 4 ani și de la 3 la 7 ani;
- **Articolul 342. Atentarea la viața Președintelui Republicii Moldova, a Președintelui Parlamentului sau a Prim-ministrului**, care prevede, după caz, pedepse cu închisoare de la 12 la 20 de ani sau detențiune pe viață;
- **Articolul 343. Diversiunea**, care prevede pedeapsă cu închisoare de la 12 la 20 de ani;

- **Articolul 348. Împiedicarea activității legale a persoanei cu funcție de răspundere**, care prevede pedeapsă cu închisoare de până la un an;
- **Articolul 349. Amenințarea sau violența săvârșită asupra unei persoane cu funcție de răspundere sau a unei persoane care își îndeplinește datoria obștească**, care prevede, după caz, pedepse cu închisoare de până la 2 ani, de până la 3 ani și de la 4 la 8 ani;
- **Articolul 350. Atentarea la viața colaboratorului poliției**, care prevede, după caz, pedepse cu închisoare de la 7 la 20 de ani, de la 15 la 25 de ani sau cu detențiune pe viață;
- **Articolul 352. Samavolnicia**, care prevede, după caz, pedepse cu închisoare de până la 4 ani și de la 3 la 8 ani;
- **Articolul 352¹. Falsul în declarații**, care prevede pedeapsă cu închisoare de până la 1 an;
- **Articolul 358. Organizarea sau participarea activă la acțiuni de grup care tulbură grav ordinea publică ori implicarea minorilor în aceste acțiuni**, care prevede, după caz, pedepse cu închisoare de până la 3 ani și de până la 5 ani;
- **Articolul 360. Luarea, sustragerea, tănuirea, degradarea sau distrugerea documentelor, imprimatelor, ștampilelor sau sigiliilor**, care prevede, după caz, pedepse cu închisoare de până la 3 ani și de până la 5 ani.

(Conținutul integral al acestor articole este prezentat în anexă)

Întrebarea care se pune la ora actuală tot mai presant este: de ce Procuratura Generală nu îi urmărește penal pe organizatorii oficiali, declarați, trecuți în demersurile către primărie, care s-au angajat în scris, cu semnătură și ștampilă să asigure caracterul pașnic al acțiunilor de protest de acum un an și să nu permită degradarea lor în violențe? De ce aceștia nu sunt anchetați nici ca martori, deși calificarea lor ca bănuși ar fi una absolut firească și legitimă? Răspunsul este simplu: logica revoluționară aplicată aici se reduce la formula “îvingătorii nu sunt judecați”.

Vladimir Filat, după ce a fost principalul organizator al întrunirilor din 7 aprilie 2009, prin urmare fiind și principalul responsabil de dezastrul care a urmat, a ajuns Prim-Ministru. Astfel, nici el personal, nici cei doi colegi de partid ai acestuia, desemnați în demersul către primărie, Victor Roșca și Anghel Agachi, nu sunt deranjați de Procuratură.

Exact la fel stau lucrurile și cu enigmatică Natalia Morari, tânăra apă-

rută bursc în epicentrul vieții publice și în vârtoarea evenimentelor de acum un an, ca și cu celelalte două persoane care figurează în demersul către primărie. După câteva invitații formale la Procuratură, persoanele respective au fost absolvite de orice răspundere. Iar Vladimir Filat nici măcar formal nu a mers la Procuratură pentru a da cel puțin niște explicații. Prin urmare, funcția de premier, pe care o deține acesta, este inaccesibilă Procuraturii.

Desigur, dacă Republica Moldova ar fi un stat de drept, atunci alături de aceștia ar trebui să compară în fața procurorilor, ca bănuți, nu ca martori, toți conducătorii de partide, prezenți în piață atunci, toți instigatorii, care astăzi sunt deputați, miniștri sau pur și simplu fac parte din clientela actuala puteri. Însă multitudinea de conducători de partide, mai mari și mai mici, ca și puzderia de provocatori, care au fost filmați pe zeci de camere de luat vederi cum îi bat cu pietrele în cap și îi calcă în picioare pe tinerii în uniforme de poliști, sunt absolviți de orice riscuri sau eventuale pedepse. Și asta pentru că ei sunt actuala putere din Republica Moldova, ei au pâinea și cuțitul, ei taie și spânzură pe cine vor și îi decorează și-i ridică-n slăvi pe favoriții și ortacii lor. Dar laudele și meritele sunt însușite mai ales de ei înșiși, de conducătorii de prim rang.

În loc să se efectueze o anchetă transparentă, imparțială, completă și obiectivă a evenimentelor de acum un an, noua putere de la Chișinău s-a lansat într-o campanie fără precedent de mistificare a acestora. Totul decurge după modelul clasic. Mai întâi a existat un grup de conspiratori. Apoi aceștia dau lovitură, reușind să răstoarne puterea de stat. După care apar victime, eroi și martiri, care s-au sacrificat pe altarul revoluției. Iar ca în-cununare a întregii operațiuni de preluare a puterii se desfășoară o vastă și bine susținută mediatic acțiune de manipulare a opiniei publice prin crearea unei mitologii postrevoluționare. Așadar, schema clasică, cunoscută de pe vremea revoluției franceze și a celei bolșevice, la ora actuală este utilizată la scară locală și adaptată la nevoile momentului în Republica Moldova de către puterea apărută din dezastrul și incendiul de pe 7 aprilie. Iar miile de tineri demonstranți, sinceri, pașnici, plini de elan și dorință profundă de schimbare și democrație, s-au pomenit în postura de masă de manevră, utilizată cu abilitate de profitorii care au confiscat nu doar puterea de stat, dar și laurii “revoluției”.

Ca de atâtea ori în istorie, oamenii care au ieșit în stradă, fiind motivați de dorința sinceră de schimbare și democratizare, s-au pomenit manipulați în cel mai cinic mod de profitorii „revoluției”. După momentul de derută din seara zilei de 7 aprilie, când se presupunea că guvernarea Voronin va acționa hotărât pentru a sancționa organizatorii protestelor violente, după ce s-a văzut că șeful statului devine concesiv și propune aminstierea tuturor

și reconcilierea părților aflate în conflict, inițiativa a trecut în mâinile opozițiilor regimului. Victimizarea demonstranților, culpabilizarea poliției, inversarea rolurilor, exaltarea meritelor proprii au devenit unelte de muncă propagandistică ale celor care azi au devenit guvernanți. Să ne amintim de expresia fețelor respective din cadrul talk-show-ului de la PRO TV din seara zilei din 7 aprilie. Acei politicieni striviți de frică, pierduți cu firea, care se risipeau în justificări și se întreceau în a-și declina orice tangentă cu protestele respective, astăzi se pregătesc să urce pe soclul „Monumentului libertății” pe care și l-au comandat deja.

De dragul adevărului, trebuie menționat că “situația revoluționară” a fost pregătită în mod inconștient de însăși fosta guvernare. Prin refuzul lui Vladimir Voronin de a renunța la denumirea de partid comunist, de a manifesta mai multă deschidere spre dialog cu opoziția, mai multă toleranță și mai puțină dorință de a hipercentraliza puterea, a devenit posibilă crearea aceluși fundal propice care a servit drept pretext și context psihologic favorabil pentru pregătirea și organizarea acțiunilor din 7 aprilie. Conflictul și logica confruntării deveniseră o stare de spirit evasigeneralizată, contrastul dintre “guvernării răi” și “opoziții buni” ajunsese să fie unul izbitor. Iată condițiile folosite la maximum de cei care au dat lovitură la 7 aprilie 2009. Cele întâmplare nu justifică sub nici o formă nici una dintre părți. Și totuși, în spațiul post-comunist, chiar dacă deseori se înregistrează deficiențe la capitolul buna guvernare și practici democratice, opoziția, militanții pentru drepturile omului întotdeauna fac uz exclusiv de mijloace democratice și pașnice.

La un an de la evenimentele din 7 aprilie societatea nu a mai putut afla cine sunt totuși organizatorii din umbră, dacă aceștia au existat, ai distrugerilor, incendiilor și ai molestării polițiștilor. Există semne certe care ne fac să credem că actuala guvernare nici nu are vreun interes să se facă lumină asupra celor întâmplare. Dimpotrivă, se urmărește pedepsirea câtorva polițiști, care să fie scoși drept țapi ispășitori, și glorificarea vârfurilor regimului zis liberal-democrat de la Chișinău. Reprezentanții partidelor din coaliția de guvernământ, unii din naivitate, alții în mod premeditat, lansează una după alta inițiative de atribuire unor străzi, piețe publice, poduri peste Prut a denumirii de 7 Aprilie. **7 Aprilie capătă aceeași semnificație pentru noua putere liberal-democrată de la Chișinău ca și 7 Noiembrie pentru bolșevicii din 1917. Și uinii, și alții au transformat ziua unui dezastru național într-un titlu de glorie, într-un fetiș, într-un obiect de venerație, într-un prilej de legitimare a noii puteri. Tehnica este aceeași, diferă doar porțiunile dezastrului.**

Prim-ministrul V. Filat le-a expedit recent un demers autorităților lo-

cale ale Chișinăului, demers prin care acesta solicită concursul primăriei capitalei la instalarea unui monument eroilor și martirilor evenimentelor din 7 aprilie. Reproducem mai jos acest document:

“GUVERNUL REPUBLICII MOLDOVA

Nr. 1114-171

Chișinău „22 februarie 2010”

Prin prezenta, solicit respectuos să urgențați adoptarea deciziei Consiliului municipal Chișinău privind edificarea, în mun. Chișinău, a monumentului dedicat protestelor anticomuniste din aprilie 2009 ale tinerilor și comemorării victimelor torturii (Monumentul Libertății).

Prim-ministru

(semnătura)

Vladimir FILAT”

Primarul Dorin Chirtoacă dă curs imediat demersului premierului V. Filat și-i propune Consiliului municipal aprobarea unei decizii speciale în acest sens. Zis și făcut, decizia a fost adoptată la 26 februarie curent. Încercarea consilierilor creștin-democrați de a-i convinge pe cei din coaliția progubernamentală să nu se grăbească cu astfel de decizii a fost trecută cu vederea. Argumentele consilierilor PPCD erau următoarele: indiferent de apartenența politică diferită și de interpretările diferite ale evenimentelor din 7 aprilie, este absolut necesar să se amâne o eventuală adoptare a unei astfel de decizii măcar din două motive fundamentale: nici Procuratura Generală, nici comisia parlamentară de anchetă nu și-au încheiat investigațiile, astfel încât este cel puțin prematur să se tragă concluzii cine sunt eroii și cine criminalii. Dar consilierii majoritari au trecut peste orice argument și la 26 februarie au adoptat hotărârea respectivă. (Vezi copia documentului).

A urmat hotărârea de Guvern din 3 martie curent prin care se decide instalarea a ceea ce ei numesc Monumentul libertății. Tot aici trebuie amintit și concursul anunțat pentru schița viitorului monument, care este și el parte a acestei vaste operațiuni de deturnare a anchetei și de ascundere a urmelor.

Graba lor este explicabilă. Ei au nevoie de o legitimare morală cât mai urgentă. Asta și pentru că în urma alegerilor parlamentare anticipate, în

eventualitatea schimbării raporturilor de forțe în viitorul legislativ și a eliberării justiției de sub controlul politic al guvernanților de azi, Vladimir Filat și ortacii săi se vor putea vedea nevoiți să dea explicații la Procuratură și în judecată din postura de bănuți, iar ulterior poate și de vinovați pentru dezastrul de acum un an. Așadar, prin intenția de a instala monumentul respectiv, puterea de azi pur și simplu vrea să spele urmele, reflexul respectiv fiind caracteristic tuturor criminalilor care vor să-și mușamalizeze fărădelegile.

Dezinformarea opiniei publice, denigrarea și persecutarea adversarilor politici ca arme din arsenalul actualei puteri

Aminim aici că în timpul protestelor din 2009 V. Filat personal a învinuit PPCD și organizația lui de tineret „Noua Generație” de organizarea acelor proteste violente. Așa cum se știe, aceste afirmații provocatoare n-au mai fost urmate de nici o probă. Dar dezinformarea a fost tirajată de toate instrumentele media aflate la dispoziția acestuia, în timp ce dezmințirile din partea PPCD și a „Noii Generații” au trecut neobservate. Aici V. Filat a folosit în mod abil dezinformarea ca metodă de disculpare personală și de inculpare a oponenților politici, ca și de deturnare a atenției opiniei publice.

Tot aici amintesc și de felul cum se comportă exponenții actualei puteri în raport cu subsemnatul, redeschizând două cauze penale inițiate de fostul regim comunist în 2002, în timpul protestelor antiguvernamentale ale PPCD, care au purtat un caracter eminamente pașnic și democratic. Procuratura municipiului Chișinău, la indicația boșilor politici din vârful piramidei statale, contrar tuturor normelor legale în vigoare, îmi impută niște acuzații grave și mă califică de două ori bănuț, avertizându-mă că aș risca până la 5 ani privațiune de libertate. Adică reiese că **Iurie Roșca, conducătorul unor demonstrații pașnice din 2002, este acum urmărit penal, după opt ani, de către procuratură, pentru niște pretinse altercații cu polițiștii. Iar Vladimir Filat și ortacii lui, responsabili direct de organizarea demonstrațiilor violente din aprilie 2009, dar și de molestarea bestială a sute de colaboratori de poliție aflați la datorie, nu sunt deranjați deloc de aceeași Procuratură.** Procuratura Generală continuă să rămână o bătă politică a guvernanților contra acelor lideri pe care ei îi consideră indezirabili și pe care încearcă să îi distrugă făcând uz de aparatul represiv care le stă la dispoziție ca pe timpul regimului totalitar sovietic. Concomitent, Procuratura este cea pârghie care, pe de o parte, le asigură protecția guvernanților, le lustruiește imaginea și, pe de altă parte, le aplică lovituri de imagine oponenților puterii.

Acum, dată fiind această situație paradoxală, când oamenii care au călcat în picioare și au cauzat răni deosebit de grave sutelor de tineri în uniformă aflați la datorie sunt scutiți de orice responsabilitate și chiar declarați eroi, când instigatorii și responsabilii direcți își ridică monumente și se pregătesc să depună flori la propriul piedestal, în același timp insistând să urmărească penal fără nici un motiv pe cineva care a organizat opt ani în urmă niște întruniri eminentemente pașnice, mă întreb: cum am putea pune capăt acestor abuzuri, nelegiuiri și alune-cări antidemocratice spre o nouă dictatură cu mască proeuropeană? Și care ar fi reacția adecvată în fața unor astfel de fărădelegi strigătoare la cer? Și dacă voi decide să ieșim din nou în stradă ca să protestăm împotriva actualului regim polițienesc, antidemocratic și corupt, să mențin, așa cum am făcut-o preț de aproape două decenii, caracterul pașnic al demonstrațiilor ori să mă prefac a scăpa situația de sub control și a lăsa protestatarii să devasteze și să incendieze totul în calea lor? Și unde ar trebui să se oprească acele mulțimi revoltate de abuzurile actualei puteri, în fața clădirilor Parlamentului și a Guvernului sau în interiorul lor? După ziua de 7 aprilie 2009 în Republica Moldova totul e permis. Nu există limite legale și norme democratice care ar trebui să fie respectate cu strictețe de cei care ar dori să își exprime dezacordul cu guvernarea. Îvinge cel mai puternic, iar statul de drept devine o jucărie în mâna învingătorilor. Cine și cum ar putea opri această spirală a confruntărilor, această escaladare a conflictelor politice, aceste riscuri de a transforma Moldova într-o republică bananieră după cele mai nereușite modele latino-americane, unde loviturile de stat devin o normă a rezolvării conflictelor dintre facțiunile beligerante? Călea este una singură: stoparea imediată a “vânătorii de vrăjitoare”, deschiderea unui dialog larg cu opoziția și cu societatea civilă, realizarea unor reforme instituționale profunde și a reformei constituționale care să țintească transformarea țării într-o democrație funcțională.

Dar ce avem în schimbul acestor transformări, atât de așteptate de societate, după ce s-a văzut că fosta guvernare comunistă nu a avut voință politică să le promoveze în mod consecvent? O guvernare netransparentă, care croiește legi și peticește Constituția țării nu în funcție de interesul public și nici urmărind binele comun, ci doar ghidându-se de interese partizane, de grup sau de clan. “Sindromul învingătorilor” din care nu-și mai pot reveni cei care s-au pomenit în fruntea instituțiilor statului, agravat de complimentele generoase risipite de partenerii occidentali ai țării, suprapuse peste admirația naivă a mulțimilor manipulate, poate deveni fatal.

Nu dau sfaturi nimănui. Mai ales celor de la putere care se cred perfecți și atotputernici. Pur și simplu constat că Alianța pentru Integrare Europeană merge exact pe aceeași cale pe care a mers fosta guvernare comunistă. “Strângerea șuruburilor” ca atitudine față de opoziție, ca și față de toți cei incomozi, a generat nemulțumire în societate, care a degenerat în definitiv în ziua de tristă pomină de 7 aprilie 2009. Astăzi marginalizarea acelor forțe politice care nu împărtășesc poziția AIE, încercarea de a croi întregul sistem legislativ în funcție de interesele electorale ale guvernanților, risipirea decorațiilor de stat clientelei actualei puteri, intenția sfidătoare de a-și înălța monument în centrul capitalei, cedarea teritoriului național în favoarea Ucrainei, agravarea crizei economice, toate laolaltă ar putea conduce spre o nouă revoltă de proporții. **Dar cea mai gravă dintre cauzele care pot conduce la o explozie socială de proporții este absolvirea de vină a vinovaților și culpabilizarea celor nevinovați.** În felul acesta puterea se delegitimează, surpă încrederea în justiție și în instituțiile statului. Presiunile și persecuțiile în lanț, comise de actuala putere, care devin nesuferite, pot avea oricând efectul bumerangului.

Numărătoarea inversă a și început. Iar ticăitul ceasului coincide cu timpul rămas până la inaugurarea monumentului în cinstea celor care ar trebui să ajungă pe banca acuzaților. Dezvoltarea evolutivă, pentru care am pledat cu consecvență, chiar atunci când am fost nevoiți să sacrificăm propria imagine și șansele electorale, astăzi ia locul mentalității revoluționare. Ideea de dialog social, de cooperare cu oponenții pe o platformă de interes național, de compromis rezonabil și consens în rezolvarea unor probleme fundamentale cum ar fi alegera șefului statului, reforma constituțională, alegerile parlamentare, integritatea teritoriului național, funcționarea instituțiilor democratice a fost înmormântată definitiv de actuala guvernare.

Dacă actuala guvernare împarte societatea în “ai noștri” și “ai voștri”, în favoriți și inamici, dacă “vânătoarea de vrăjitoare” a devenit o practică cotidiană, dacă minciuna și nedreptatea tronează sfidător peste poporul păcălit din nou, eu unul declar sus și tare că nu sunt de acord! Și că dezacordul meu nu este unul singular. Și că mă voi opune abuzurilor pe toate căile legale. Uzurparea puterii de stat trebuie curmată! Iar libertățile democratice și respectul pentru drepturile fundamentale ale omului trebuie recucerite!

Iurie ROȘCA
3 martie 2010

II. RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA STATULUI DE DREPT, DICTATURA MINCIUNII ȘI FUGA DE RĂSPUNDERE SAU ÎNCĂ O DATĂ DESPRE TRAGICA ANIVERSARE DE 7 APRILIE

*Sângele lui Valeriu BOBOC
este pe obrazul lui Vladimir FILAT*

În ajunul tragicei aniversări a zilei de 7 aprilie 2009 guvernarea liberală a declanșat o campanie fără precedent, ca amplexare și cinism, de măsluire, de distorsionare a evenimentelor zguduitoare care au urmat zilei alegerilor parlamentare din 5 aprilie 2009.

Principalul truc de manipulare utilizat de guvernanți se reduce la amputarea succesiunii evenimentelor și la prezentarea lor fragmentară. Pentru a scăpa cumva de vinovăția evidentă pentru catastrofa din 7 aprilie anul trecut, generată în mod iresponsabil de opoziții ireconciliabili de atunci, aceștia decupează din filmul evenimentelor doar ce a urmat după acțiunile de masă ale unor grupuri agresive de protestatari, care au atacat fără nici un motiv forțele de ordine, au lansat o ploaie de pietre asupra polițiștilor, care nu au dat nici un temei pentru astfel de acțiuni, și, în definitiv, au luat cu asalt, au incendiat, devastat și prădat clădirile Președinției și Parlamentului.

Trunchierea evenimentelor de acum un an și culpabilizarea unilaterală și tendențioasă a forțelor de ordine și implicit a guvernării comuniste urmărește un singur scop: deculpabilizarea organizatorilor acelor proteste, adică a capilor actualei puteri. Vinovăția sau nevinovăția fiecărui colaborator de poliție, a conducerii MAI și a conducerii politice a țării de atunci poate fi stabilită exclusiv de instanța de judecată în urma unei anchete independente, fără nici o imixtiune a factorilor politici în desfășurarea acesteia. Tot organelor de anchetă și în definitiv justiției trebuie să le revină și obligația de a stabili rolul și gradul de vinovăție a fiecărui conducător ori activist de partid, care au organizat protestele respective, precum și să stabilească cine i-a dirijat pe provocatori. Dar anume aceste adevăruri fundamentale nu pot fi stabilite la ora actuală în Republica Moldova din simplul motiv că puterea politică de astăzi a preluat controlul asupra organelor de anchetă și a justiției.

CAUZE ȘI EFECTE SAU LANȚUL LOGIC ȘI CRONOLOGIC AL EVENIMENTELOR

Pentru a restabili întregul tablou al evenimentelor de acum un an, să ne amintim de ordinea desfășurării lor. Numai în acest fel putem să restabilim lanțul logic și cronologic al acelor zile, numai în acest fel putem readuce în memoria noastră succesiunea reală a evenimentelor, numai în acest fel vom porni de la cauză spre efect, nu viceversa. Altfel zis, restabilirea ordinii cronologice a evenimentelor ne va permite să mergem dinspre cauză spre efect, urmare, consecință.

Așadar, iată cum s-a întâmplat dezastrul de acum un an:

1. Conducătorii unor partide de opoziție declară cu mult înaintea zilei alegerilor că acestea vor fi falsificate de guvernarea comunistă.

2. Vladimir Filat depune, în numele partidului pe care îl conduce, PLDM, o cerere la primărie, prin care înștiințează autoritatea locală că, începând cu ziua de 7 aprilie, acest partid va organiza acțiuni de protest, care să conteste rezultatele alegerilor. În cerere organizatorii se angajează să asigure caracterul pașnic al protestelor. De remarcat că în documentul respectiv figurează două nume ale frunțașilor PLDM, responsabili nemijlocit pentru caracterul pașnic al demonstrațiilor: Anghel Agachi și Victor Roșca. În aceeași zi la primăria capitalei este depusă și o altă cerere, din partea unei organizații care și-a zis Coaliția Civică Alegeri 2009, condusă de Natalia Morari. Cităm din documentul respectiv: „Domnii Elena Zgardan, Artur Gurau, Natalia Morari sunt împuterniciți de noi să conducă întrunirea, să asigure buna ei desfășurare și să răspundă pentru ea, astfel încât întrunirea să se desfășoare în mod pașnic și să nu degereze în acte de violență.”

3. Primarul General Dorin Chirtoacă declară în fața presei că mitingurile care urmează sunt autorizate de primărie și cheamă lumea în stradă.

4. Acțiunile de protest sunt declanșate la 6 aprilie, când Comisia Electorală Centrală încă nu încheiase numărarea voturilor și nu anunțase rezultatele finale ale alegerilor, iar observatorii internaționali din partea OSCE, ai Consiliului Europei etc. încă nu-și anunțaseră concluziile pe marginea campaniei electorale.

5. În ziua de 7 aprilie conducătorii unui șir de partide de opoziție adună mulțimea în fața Președinției și a Parlamentului.

6. Protestele degradează în acte de violență, grupuri numeroase de protestatari atacă cu pietre și molestează colaboratorii de poliție, fără ca aceștia să dea vreun temei pentru astfel de acțiuni. Polițiștii sunt bătuți cu pietre, cu picioarele în cap, zeci de oameni în uniformă fiind răniți.

7. Protestatarii înaintează spre clădirea Președinției, aruncând pietre, spărgând geamuri și uși și, în definitiv, luând cu asalt sediul Președinției, devastând, incendiind și prădând tot ce le stă în cale.

8. Mii de protestatari, după ce au devastat Președinția, se îndreaptă spre Parlament, aplicând aceeași tactică: ploaie de pietre, snopirea în bătai a polițiștilor, ocuparea, distrugerea, incendierea și prădarea sediului forului legislativ.

9. Organizatorii acțiunilor de protest, care încearcă să tempereze mulțimea, pierd orice control asupra situației și dau bir cu fugiții. După vandalizarea și arderea celor două sedii ale instituțiilor de stat, intrând în panică, toți capii partidelor care au instigat lumea la proteste dispar din mijlocul mulțimii.

10. Către seara zilei de 7 aprilie nici un conducător de partid nu mai rămâne în stradă, nimeni dintre cei care au pregătit politic acțiunile de protest nu mai este prezent printre protestatari.

11. În noaptea dinspre 7 spre 8 aprilie forțele de ordine declanșează operațiunea de eliberare a celor două clădiri, rețin mai mulți protestatari, îi transportă la sectoarele de poliție. Anume în timpul nopții s-au comis toate abuzurile și excesele din partea unui șir de colaboratori ai Ministerului de Interne.

CINE POARTĂ RĂSPUNDEREA PENTRU DEZASTRUL DE ACUM UN AN?

Așadar, la ora actuală putem afirma cu certitudine următoarele: chiar dacă au existat provocatori dinafara partidelor liberale, care s-ar fi infiltrat în mulțime pentru a deturna protestele pașnice spre acte de violență, așa cum

susțin exponenții actualei puteri, întreaga răspundere politică, juridică și morală pentru tragedia din 7 aprilie 2009 cade pe umerii celor care și-au asumat organizarea mitingurilor prin cererile depuse la primărie și prin prezența nemijlocită în mijlocul demonstranților. Dincolo de nevoia de a stabili prin intermediul justiției răspunderea personală a fiecărui protestatar violent și a fiecărui polițist care a bătut sau torturat pe unii dintre participanții la acele acțiuni, răspunderea personală a lui Vladimir Filat și a celorlalți semnatari și organizatori oficiali ai acelor proteste este absolut evidentă.

Suferința, maltrătarile, tortura și chiar moartea unora dintre protestatari trebuie să fie urmate în mod obligatoriu de identificarea și pedepsirea tuturor vinovaților din rândurile colaboratorilor de poliție. Însă, în același timp Procuratura Generală trebuie să manifeste un tratament egal și față de organizatorii acelor acțiuni de protest, și față de persoanele care au snopit în bătaii și au rănit polițiști aflați la datorie, dar și au adus pagube materiale uriașe statului.

Vladimir Filat, Mihai Ghimpu, Dorin Chirtoacă, Serafim Urechean și alți exponenți ai partidelor liberale, care au organizat acele proteste, au avut obligația morală, dar și juridică, să rămână în stradă până la plecarea ultimului protestatar, să intre în fiecare birou din cele două clădiri devastate, să vorbească cu fiecare tânăr, pentru a-i convinge să înceteze distrugerile și incendierile și să plece pe la casele lor toți până la unul. Este absolut clar: dacă acești politicieni ar fi rămas în piață pe parcursul întregii zile de 7 aprilie și al nopții dinspre 7 spre 8 aprilie, nu ar fi avut de suferit nici un protestatar. Abuzurile și violențele reprezentanților forțelor de ordine nu pot fi justificate, dar ele ar fi putut fi evitate.

**MĂINILE CUI SUNT PĂTATE DE SÂNGELE
LUI VALERIU BOBOC, URMEAZĂ SĂ AFLĂM.
ȘTIM ÎNSĂ CU CERTITUDINE CĂ SÂNGELE LUI VALERIU
BOBOC ESTE PE OBRAZUL LUI VLADIMIR FILAT**

În aceste condiții putem afirma fără nici o exagerare că moartea lui Valeriu Boboc este pe conștiința lui Vladimir Filat și a ortacilor săi. Înjosirile și bătaiele suferite de tinerii naivi, care au urmat îndemnurile de a ieși în stradă, sunt și ele pe conștiința vârfulilor actualei puteri. Dacă se va confirma faptul că Valeriu Boboc a murit din cauza unor polițiști, atunci

sângele lui este pe mâinile lor. Însă, oricine l-ar fi omorât pe acest tânăr, sângele lui este și pe obrazul lui Vladimir FILAT. Pentru că anume el a depus înștiințarea la primărie, el a instigat mulțimea la revoltă și tot el a fugit ca un laș dintre ei imediat ce a simțit pericolul. Alături de el la stâlpul infamiei merită să fie ținuti și ceilalți politicieni cinici, imorali și lași, care se erijează acum în postura de justițiar și de eroi.

Toate întâmplările dramatice din acea noapte fatidică ar fi putut fi evitate. Pentru asta, însă, organizatorii ar fi trebuit să facă două lucruri: 1) să asigure caracterul pașnic și democratic al protestelor; 2) să rămână alături de protestatari pe parcursul întregii zile de 7 aprilie și al nopții dinspre 7 spre 8 aprilie. Însă exponenții partidelor liberale au preferat să se retragă în fața riscurilor.

Subsemnatul, Iurie Roșca, am tot dreptul moral să afirm cu tărie cele spuse mai sus, deoarece eu și colegii mei am organizat, din 1988 încoace, sute și mii de mitinguri și demonstrații. Dar acestea au purtat întotdeauna un caracter nonviolent și democratic, iar cei care au asigurat menținerea protestelor noastre în albia pașnică și în limitele legale am fost chiar noi, liderii Partidului Popular Creștin Democrat.

Voi aduce doar trei exemple de manifestații de protest pașnice și îndelungate, organizate de PPCD în anii precedenți, ca să fie mai ușor să se facă comparațiile necesare. În anul 2002, între 9 ianuarie și 29 aprilie, noi am organizat un șir de mitinguri non-stop în centrul capitalei. Pe parcursul acestor acțiuni întotdeauna noi, liderii creștin-democrați, deputații noștri, ne-am luat toată răspunderea și am fost prezenți mereu printre protestatari, asigurând caracterul pașnic al acțiunilor și protejând protestatarii de eventualele atacuri din partea unor elemente provocatoare sau ale polițiștilor. În anul 2003, când, începând cu data de 24 noiembrie, am organizat, timp de o săptămână, în centrul capitalei, demonstrații contra semnării Memorandumului Kozak, situația a fost menținută sub control tot de noi. În anul 2004, pe parcursul lunii august, am fost prezenți în fața casei Radio, protestând împotriva cenzurii. Și din nou orice degradare gravă a situației a fost

evitată. Da, au existat anumite incidente cu forțele de ordine, dar aceste conflicte nu au degenerat în acte de violență în masă și nici în molestarea protestatarilor în halul în care s-a întâmplat în 2009.

MIHAI GHIMPU ȘI DORIN CHIRTOACĂ, DOI DEMNITARI CARE CALCĂ ÎN PICIOARE PRINCIPIUL SUPREMAȚIEI LEGII ÎN SCOPURI ELECTORALE

Conferința de presă, organizată de președintele interimar Mihai Ghimpu și primarul capitalei Dorin Chirtoacă în ziua de 1 aprilie, cu demonstrarea acelor înregistrări video, reprezintă o sfidare a statului de drept, o acțiune propagandistică cinică cu țintă electorală, care aduce prejudicii grave anchetei asupra evenimentelor din 7 aprilie 2009. Cei doi demnitari, care pretind a fi juriști, au călcat în picioare principiul prezumției nevinovăției, nominalizând un șir de conducători din cadrul MAI ca fiind implicați în molestarea protestatarilor. Nu avem nici un drept să ne pronunțăm asupra vinovăției sau nevinovăției acelor ofițeri, dar nu putem tolera faptul că șeful statului în exercițiu și primarul general al capitalei caută să utilizeze tragedia de acum un an în scopuri electorale. Prin gestul lor, cei doi demnitari de prim rang caută să exercite în mod fățiș presiuni asupra Procuraturii Generale și a Justiției în ansamblu, impunând versiunea lor de interpretare a evenimentelor. M. Ghimpu și D. Chirtoacă nu au spus nici un cuvânt despre polițiștii agresați de grupurile violente de protestatari, despre distrugerile comise de aceștia și, mai ales, despre răspunderea organizatorilor, printre care sunt și ei, pentru instigarea mulțimilor, pe care le-au trădat prin evadarea de la fața locului după ce au scăpat situația de sub control.

După acea scandaloasă conferință de presă am fi fost în drept să așteptăm o reacție adecvată din partea Procurorului General. Am auzit, însă, cu toții cum Procuratura doar a confirmat timid că deține și ea înregistrarea video respectivă. În acest caz Procurorul General era obligat să lanseze un avertisment public oficial către cei doi, ca și către alți demnitari, cerând ca aceștia să înceteze orice imixțiuni și presiuni asupra anchetei și să evite orice acuzații împotriva

oricărui cetățean până la finalizarea anchetei și pronunțarea sentinței de judecată. O astfel de poziție principială, cu regret, nu poate să fie luată de conducerea Procuraturii din motive bine cunoscute. Procurorul General a fost instalat în funcție la propunerea președintelui Parlamentului Mihai Ghimpu de către actuala majoritate parlamentară și se află în raporturi de subordine politică față de cei care l-au înscăunat și îl mențin în funcție. Așa cum actuala putere refuză să modifice statutul procuraturii, preferând să o mențină în subordine politică, putem afirma cu tărie că Procuratura Generală joacă rolul de avocat al guvernării de azi și de pignonitor al oponentilor acesteia. Iată de ce astăzi sunt anchetați, urmăriți penal și linșați public doar polițiștii, în timp ce organizatorii acelor demonstrații violente, ca și provocatorii și huliganii, care au bătut polițiștii, au distrus cele două clădiri ale statului, le-au incendiat și jefuit, sunt scutiți de orice risc de a fi tratați cel puțin la fel cu acei colaboratori de poliție care au fost molestați și răniți, aflându-se în exercitiul funcțiunii și neîntreprinzând nici un gest de atac împotriva demonstranților pe parcursul întregii zile de 7 aprilie 2009.

CUM SE VA ÎMPĂRȚI ȘAPTE LA PATRU?

Este evident faptul că evenimentele din 7 aprilie 2009 au devenit un brand electoral pentru partidele din coaliția de guvernământ, o pistă de lansare în alegerile care se apropie. Aceștia se întrec în piruete, pentru a capta cât mai multe simpatii ale publicului manipulat, pe care speră să le convertească în voturi. Numai că aliații, tuspaturu, au o singură problemă: cum să împartă șapte la patru? Mai ales când vor merge pe liste separate, iar Marian Lupu se distanțează tot mai mult de ceilalți trei. A nu se uita, de altfel, că Marian Lupu era la acea oră președinte al Parlamentului ales de comuniști, adică de cealaltă parte a baricadei. Astfel încât nu ne rămâne decât să cităm și noi adagiul latin, pe care îl cunoaștem din opera lui Eminescu: NON IDEM EST SI DUO DICUNT IDEM. Adică nu e același lucru când doi oameni spun același lucru. Obsesia de a-și trage toate foloasele electorale asupra fiecăreia dintre componentele alianței poate deveni păguboasă pentru toate deopotrivă.

EROII DE AZI, LAȘII DE ACUM UN AN

Așadar, cei care se erijează azi în postura de eroi, de apărători ai democrației și de procurori morali ai fostei guvernări comuniste, ar trebui rugați să rebobineze filmul evenimentelor și să îl deruleze pe toate canalele lor de televiziune integral, fără cenzură, trunchieri și manipulări. Să mai vedem o dată, cine a depus cererile la primărie, cine a instigat mulțimile, cine a bătut polițiștii, cine a incendiat cele două clădiri, cine a fugit mișelește în toiul evenimentelor, lăsând provocatorii să-și facă mendrele, tinerii naivi să savureze victoria imaginară și polițiștii să opereze arestări și abuzuri în noaptea dinspre 7 spre 8 aprilie?

Să rugăm Pro TV-ul să mai arate acel talk-show din seara zilei de 7 aprilie cu participanții speriați și bâlbâiți, care stăteau înghesuiți și contorsionați pe divanul Lorenei Bogza. Să intrăm pe pagina web a acestui post de televiziune nu pentru a asculta scâncelile și justificările celor adunați acolo, ci pentru a le urmări limbajul corpului, gesticulația și expresia fețelor lor.

DEMISIA COMISARULUI TREBUIE SĂ FIE URMATĂ DE CEA A PREMIERULUI FILAT

Tot la 1 aprilie primul-ministru Filat face „o vizită-fulger” la Comisariatul General de Poliție din capitală. În urma acestei descinderi comisarul general al Chișinăului, fiind suspectat că ar fi participat la evenimentele din 7 aprilie, își prezintă demisia pe durata desfășurării anchetei. La ieșire, Vladimir Filat, declara triumfător că este satisfăcut și că salută gestul comisarului. Și asta întrucât, vezi Doamne, trebuie să înțelegem că, rămânând în funcție, acest comisar ar fi putut influența în favoarea sa mersul anchetei. Până la acest moment implicarea respectivului ofițer de poliție este doar ipotetică, asta în timp ce implicarea lui Vladimir Filat reprezintă o certitudine. Așa stând lucrurile, considerăm oportun și necesar ca primul-ministru Vladimir Filat să își dea demisia până la finalizarea anchetei penale și pronunțarea sentinței definitive asupra evenimentelor de acum un an. Dacă un comisar și-a dat demisia pentru a nu împiedica ancheta, Filat ar trebui să îi urmeze exemplul. Asta pentru că din poziția de prim-ministru el influențează infinit mai mult ancheta decât toți polițiștii luați la un loc. Demisia lui Vladimir Filat este singura șansă pe

care o mai are acesta pentru a-si proba onoarea, nevinovăția și simțul răspunderii politice.

CONCLUZII

Încă o dată, evenimentele de acum un an trebuie privite în toată complexitatea lor. Ele nu au început cu atacurile polițiștilor contra protestatarilor, ci viceversa. Nu am căderea să apreciez și, cu atât mai puțin, să judec măsura în care conducerea Ministerului de Interne sau cea a statului și-au îndeplinit datoria în ziua de 7 aprilie. E treaba Justiției să o facă. Dar atunci când Justiția este controlată de Putere, ce speranță avem că aceasta va fi echidistantă și va putea să își onoreze atribuțiile în totalitate? Ceea ce știm, însă, cu certitudine este că exponenții actualei Puteri, care au contestat rezultatele alegerilor și au chemat mulțimile în stradă, astăzi sunt scutiți de orice riscuri de a fi supuși unor anchete serioase și deferiți Justiției ca organizatori și instigatori nemijlociți. Și asta indiferent de faptul dacă tot ei au fost cei care au dirijat provocatorii sau doar au scăpat situația de sub control, fugind ca niște fricoși din piață. Vladimir Filat, Mihai Ghimpu, Dorin Chirtoacă, Serafim Urechean și ortacii lor trebuie să stea pe banca acuzaților nu alături, ci înaintea polițiștilor care au comis acte de violență nejustificate, ca urmare a atacurilor banditești cărora au fost supuși ei și instituțiile puterii de stat. Alături de capii respectivi trebuie să stea și agresorii. Ei sunt cunoscuți și, spre deosebire de polițiștii care au operat noaptea, au fost filmați în plină zi pe zeci de camere video.

Dacă însă Justiția va continua să facă jocul Puterii, reprezentanții căreia violează instituțiile statului de drept și sfidează bunul simț, căutând să se erijeze în postura de persoane inocente și chiar de eroi ai acelor zile, dar și insistând să continue incendierea opiniei publice și alimentarea logicii confruntării ca singură rațiune de a fi și singur mod de comunicare cu oponenții, situația politică din țară poate degrada grav de tot. Iar cine seamănă vânt, va culege furtună. Și cine își întemeiază politica pe minciună și presiuni va avea surpriza să suporte efectul dur al bumerangului.

Iurie ROȘCA
2 aprilie 2010

III. LOGICA REVOLUȚIONARĂ CA SUBSTITUT AL SUPREMAȚIEI LEGII

*Post-scriptum la comentariile asupra tragicei zile de 7 aprilie 2009
Mitul fondator al neobolșevicilor liberali în plină ofensivă*

Prima aniversare a evenimentelor de acum un an a accentuat în mod flagrant preocuparea vârfurilor actualei puteri de a sacraliza tragedia de atunci prin repartizarea de roluri pentru forțele politice din Republica Moldova și pentru participanții la conflictul de proporții din acea zi.

Așadar, regimul liberal și-a rezervat postura de erou colectiv, de făptuitor al justiției istorice, de mesia aducător de schimbare. În interpretarea lor, toți demonștrării reprezintă, după modelul cunoscut al interpretărilor de tip bolșevic, forța motrice a istoriei, adică un fel de substitut al proletariatului, care croiește „viitorul luminos” cu metode revoluționare. Rolul negativ îi revine fostei guvernări comuniste, poliției în ansamblu, ca și tuturor celor care nu sunt cu ei, cu actuala putere și care – nu-i așa? –, nefiind cu ei, sunt împotriva lor. Prin urmare, aceștia, inamicii Revoluției, trebuie nimiciți, striviți, stigmatizați și băgați la pușcărie. Ei nu recunosc dreptul altora de a exista în viața publică, de a-și menține dezacordul cu actuala putere fără a fi etichetați ca dușmani ai poporului și ai „Revoluției din 7 aprilie”.

Astfel, ziua de 7 aprilie devine pentru liberalii moldoveni exact ceea ce era 7 noiembrie pentru bolșevici. Deosebiri de ordin conceptual între cele două fundamentalisme ideologice practic nu există. Ambele reprezintă un concept care propagă ura și intoleranța față de toți cei care nu sunt înregistrați în cohortele lor revoluționare. Și bolșevicii după lovitura de stat din octombrie 1917, și liberalii după pretinsa revoluție din 7 aprilie 2009, au transformat instituțiile statului de drept în unelte de anihilare a oponenților politici. Aparatul de stat a devenit unul eminamente represiv, epurările de cadre și înlocuirea acestora cu „oameni de-ai noștri” au căpătat proporții fără precedent. Aproape toată presa a devenit unealtă de propagandă a regimului. Procuratura Generală este detașamentul de elită al trupelor de prigonire și constrângere a oponenților și, concomitent, de protecție a exponenților actualei puteri.

Diferența dintre bolșevicii lui Vladimir Lenin și liberalii lui Vladimir Filat, secondat de ortacii din celelalte partide ale alianței de guvernământ este determinată doar de contextul istoric, care nu le îngăduie ultimilor să opereze represiuni de proporțiile celor comise de comisarii roșii.

7 aprilie 2009, exact ca și 7 noiembrie 1917, reprezintă punctul de pornire al *mitului fondator* al noii puteri. Și într-un caz, și în altul formula *lovitură de stat* sau cea de *răsturnare prin violență a puterii de stat* sunt substituie cu termenul mai romantic și până la urmă eufemistic de *Revoluție*. Chiar dacă între cele trei formule lingvistice există o sinonimie perfectă, percepția publicului pentru termenul utilizat cu preponderență de liberali este una pozitivă. De la Revoluția Franceză încoace el păstrează cumva o aură de noblețe. Mitul fondator al acestei ideologii autosuficiente, ermetice și agresive este transformat astăzi într-un fel de parareligie, într-o nouă *ideologie de stat*. Manipularea mulțimilor prin mass-media, prin manevrele procuraturii asupra anchetei legate de evenimentele respective reprezintă elementele-cheie în vasta operațiune de *legitimare a actualei puteri*, născută în „focul Revoluției” de acum un an.

Ca să prindă mai bine masele în mrejele sale propagandistice, noua putere utilizează în mod cinic decesul tragic, regretabil și condamnat al lui Valeriu Boboc și maltrătarile cărora au fost supuși unii tineri reținuți de poliție. În aceleași scopuri propagandistice, cu același cinism, actuala putere n-a mai așteptat să se încheie măcar formal investigațiile Procuraturii sau să fie prezentat raportul Comisiei parlamentare de anchetă. Chiar în ziua de 7 aprilie toate posturile TV și radio afiliate actualei puteri au prezentat pe larg suita de acțiuni orientate spre sacralizarea evenimentelor de acum un an. În centrul capitalei a fost prezentată macheta unui monument, președintele în exercițiu Ghimpu îi conferă post-mortem lui Valeriu Boboc cea mai înaltă distincție de stat. Astfel, „Revoluția” are și martirii săi, venerați în condiții de solemnitate prefăcută tocmai de cei care i-au trădat pe tinerii ieșiți în stradă din cele mai sincere motive, pentru democrație și pentru Europa. Tinerii care au invadat piața anul trecut au tot dreptul să-i întrebe acum pe capii partidelor liberale, de ce au dat aceștia bir cu fugiții, de ce i-au trădat pe Valeriu Boboc și pe ceilalți prin fuga din piață înainte de plecarea tuturor demonstranților? De ce Filat, Chirtoacă, Ghimpu, Urechean și ceilalți nu au rămas peste noapte ca să-i convingă pe tineri să plece acasă și ca să preîntâmpine orice atac din partea forțelor de ordine? Valeriu Boboc astăzi ar fi fost viu dacă nu ar fi fost părăsit de cei care l-au scos în piață.

Așa cum autoritățile dezinformează cu rea-credință opinia publică asupra evenimentelor de acum un an și le prezintă în mod trunchiat, considerăm necesar să facem câteva precizări de principiu.

Tragedia din 7 aprilie 2009 a generat două categorii de victime:

1) politiștii, care se aflau în exercițiul funcțiunii, agresați de demonstrații violente, fără ca cei dintâi să fi arătat o minimă agresivitate împotriva protestatarilor. (Cronologic anume polițiștii aflați la datorie s-au pomenit în postură de victime ale agresorilor. Este vorba de cele întâmplate pe parcursul zilei de 7 aprilie 2009. Autoritățile și procuratura controlată de acestea nu au schițat nici un gest pentru a-și exprima regretul față de molestarea a sute de polițiști, nici pentru a efectua investigații în scopul stabilirii persoanelor care i-au agresat pe polițiști.)

2) demonstrații, unii dintre ei pașnici și nevinovați, alții violenți. (Cronologic aceștia au fost atacați de forțele de ordine în noaptea dinspre 7 spre 8 aprilie. Menționăm că actuala putere, inclusiv procuratura afiliată acesteia, decupează din lanțul evenimentelor doar aceste momente, în mod categoric regretabile și condamnable.)

În legătură cu evenimentele din aprilie 2009 există cel puțin trei categorii de persoane care au încălcat vădit legea:

1) organizatorii oficiali ai protestelor, adică cei care au depus cereri prelabile la Primăria capitalei, asumându-și răspunderea de a asigura caracterul pașnic al întrunirilor și de a nu permite degenerarea lor în acte de violență. Aceștia sunt Vladimir Filat, președinte PLDM, Anghel Agachi și Victor Roșca, membri ai conducerii PLDM, precum și Natalia Morari, Artur Gurău și Elena Zgardan. (Respectivele persoane, fiind în vârful piramidei de stat sau reprezentând clientela actualii guvernări, se află sub protecția acesteia și sunt absolviți de orice răspundere.)

2) provocatorii, instigatorii, jefuitorii, care au agresat forțele de ordine, au îndemnat mulțimile la violență, au devastat, incendiat și prădat clădirile Președinției și Parlamentului. (Și aceștia reprezintă clientela actualii guvernări, atât politicienii, cât și tinerii vandali. Ei nu sunt urmăriți penal de procuratură și nici blamați de autorități. Ei sunt „eroii revoluției”.)

3) politiștii, care au aplicat în mod excesiv forța asupra tinerilor care rămăseseră în noaptea dinspre 7 spre 8 aprilie 2009 în centrul Chișinăului. (Aceștia sunt prezentați în calitate de criminali înainte ca ancheta și judecata să dovedească vinovăția sau nevinovăția fiecăruia dintre colaboratorii de poliție. Președintele în exercițiu, M. Ghimpu, primarul Chișinăului, D. Chirtoacă, premierul V. Filat, prim-vicepreședintele Parlamentului, Urechean, se întrec în invective și învinuiri împotriva polițiștilor, călcând în picioare principiul prezumției nevinovăției, de care trebuie să se bucure orice cetățean într-un stat de drept.)

Dată fiind fragilitatea instituțiilor statului de drept, ținute în stare de paralizie de către actuala putere, nu avem nici un temei să sperăm că justiția va triumfa și că vom afla adevărul întreg despre evenimentele din 7 aprilie 2009. Mai mult decât atât, există riscuri reale ca adevărații vinovați de dezastrul de acum un an să fie absolviți de orice răspundere, urmând să fie condamnați doar câțiva colaboratori de poliție, cărora li se va atribui rolul de tapi ispășitori.

În aceste condiții, când instituțiile statului de drept au devenit unelte de represiune în mâinile guvernării, când minciuna și manipularea sunt elemente de bază ale activității actualei puteri, când confruntarea și logica războiului sunt utilizate ca principale arme de luptă cu oponenții politici, iar dialogul, compromisul și consensul au ieșit din circuitul relațiilor dintre putere și opoziție, putem afirma cu cetitudine că societatea este împinsă în hăul unor noi confruntări de proporții.

Iurie Roșca,
8 aprilie 2010

IV. LAȘITATEA CA REGULĂ A SUPRAVIEȚUIRII IMPOSTORILOR ÎN POLITICĂ

SAU

CUM VLADIMIR FILAT ȘI-A TRĂDAT ADEPȚII

Adevărul despre tragedia din 7 aprilie 2009

Revin la subiectul zilei de 7 aprilie 2009. Asta pentru că am intrat în posesia câtorva documente, necunoscute până acum opiniei publice, care se păstrează la primăria Chișinău și care demonstrează în mod univoc faptul că Vladimir Filat este nu doar principalul responsabil de tragedia de acum un an, dar și persoana care, după ce a instigat sistematic, de-a lungul întregii campanii electorale, adepții săi, provocându-i să iasă în stradă și să distrugă totul în calea lor, i-a trădat în cel mai cinic și primitiv cu putință mod.

Așadar, este vorba de câteva documente depuse de Partidul Liberal-Democrat din Moldova, al cărui președinte este actualul premier Vladimir Filat, la primărie acum un an.

EPISODUL 1

Primul datează cu 17 martie 2009, poartă numărul de ieșire al PLDM 125 și cel de intrare al Primăriei 02-115/1518. Pe document este aplicată ștampila Primăriei, deasupra căreia este indicată ora 13.45. Este vorba de declarația prealabilă, care reprezintă un formular-tip, cu ștampila PLDM și semnătura lui Victor Roșca, secretar general al acestui partid. Prin această declarație PLDM anunță autoritatea locală că va desfășura în Piața Marii Adunări Naționale întruniri între 6 și 20 aprilie. Este nelipsită și formularea obligatorie din documentul respectiv: **“Vă asigurăm că întrunirea se va desfășura în mod pașnic.”** După care urmează **“Domnii Anghel Aghachi și Victor Roșca sînt împuterniciți de noi să conducă întrunirea, să asigure buna ei desfășurare și să răspundă pentru ea, astfel încît întrunirea să se desfășoare în mod pașnic și să nu degenereze în acte de violență”.**

La 20 martie 2009 Primăria municipiului Chișinău, în persoana primarului general interimar Vladimir Coteț, emite dispoziția 186-d din care cităm:

“1. Se autorizează Partidul Liberal Democrat din Moldova să desfășoare o întrunire sub formă de miting și marș de protest cu dezbateri privind situația social-economică și politică din Republica

Moldova, în perioada 6--20 aprilie (cu excepția zilelor de 12 și 14 aprilie), între orele 11.00—20.00, în Piața Marii Adunări Naționale (cu instalarea scenei și aparatajului de sonorizare).

Marșul de protest se va desfășura pe următorul traseu: Piața Marii Adunări Naționale – bd. Ștefan cel mare și Sfânt – Academia de Științe cu retur până la sediul Președinției Republicii Moldova (subl. ne aparțin – n.n.).

EPISODUL 2

La 20 martie 2009 primarul general interimar emite o Dispoziție cu numărul de înregistrare 186-d, prin care autorizează demersul PLDM. Prin punctul 7 al respectivei dispoziții se stabilește următoarele: „**Responsabil de buna desfășurare a întrunirii, de protecția spațiilor verzi și asigurarea ordinii publice este Partidul Liberal Democrat din Moldova (dnii Victor Roșca și Anghel Agachi)**”.

EPISODUL 3

A urmat contestarea în Colegiul civil și contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău a dispoziției respective a Primăriei de către Procuratură și Direcția Teritorială Control Administrativ a Guvernului. La 3 aprilie 2003 instanța anulează parțial dispoziția primarului ad-interim, nepermițând instalarea scenei și a sonorizării, precum și anulând permisiunea de a se organiza marșul respectiv.

EPISODUL 4

În dimineața zilei de 7 aprilie 2009, mai exact, potrivit documentului, la ora 9.00, PLDM depune o nouă cerere prealabilă la Primărie. Ea poartă numărul de ieșire 139 și cel de intrare 02-115/1882. Așadar, partidul lui V. Filat scrie negru pe alb în documentul respectiv:

“Domnule primar,

Vă aducem la cunoștință că la data de 07 luna aprilie între ora 14.00 și ora 23.00 dorim să desfășurăm o întrunire sub formă de miting de protest împotriva fraudării alegerilor parlamentare.

La întrunire vor participa circa 3 000 persoane.

Traseele spre și de la locul întrunirii – Piața Marii Adunări Naționale – bd. Ștefan cel Mare – Președinția RM.

Scopul întrunirii constă în manifestarea (aprobării, adeziunii sau portestului) față de fraudarea rezultatelor alegerilor parlamentare.

Vă asigurăm că întrunirea se va desfășura în mod pașnic.

Domnii Anghel Aghachi și Victor Roșca sînt împuterniciți de noi

să conducă întrunirea, să asigure buna ei desfășurare și să răspundă pentru ea, astfel încât întrunirea să se desfășoare în mod pașnic și să nu degeneze în acte de violență” (subl. ne apartin – n.n.)

EPISODUL 5

În aceeași zi de 7 aprilie 2009 la Primăria Chișinău mai vine un demers de la același Partid Liberal Democrat din Moldova. Dar de această dată, spre deosebire de celelalte două demersuri, semnate de subalternii președintelui PLDM, documentul vine pe foaia cu antet a acestei formațiuni și cu semnătura personală a lui Vladimir Filat. Documentul poartă numărul de ieșire 140/1 și numărul de intrare 02 -115/1882, fiind trecută pe el ora 15.30. Iată conținutul integral al acestei fițiuci istorice:

“DEMERS

Având în vedere imposibilitatea desfășurării întrunirii sub formă de miting cu dezbateri privind situația social-economică și politică în Republica Moldova, preconizate de către Partidul Liberal Democrat din Moldova, cerem anularea Dispoziției Primăriei mun. Chișinău (Cu privire la autorizarea desfășurării unei întruniri în mun. Chișinău), nr. 186-d din 20 martie 2009 și a Declarației prealabile nr. 02-115/1882 din 07.04.09.

Vlad Filat,

**Președintele Partidului Liberal Democrat
din Moldova”**

EPISODUL 6

La 8 aprilie 2009 primarul general interimar emite o dispoziție epocală. Documentul poartă numărul 247-d și are următorul conținut:

“Cu privire la abrogarea dispoziției primarului general interimar nr.186-d din 20-03.2009

În urma examinării demersului Partidului Liberal Democrat din Moldova nr.140/1 din 07.04.2009, având în vedere imposibilitatea desfășurării întrunirii preconizate, în temeiul art. 255 din Codul Civil

al Republicii Moldova, art. 29 alin. (2) și art. 32 alin. (1) din Legea nr. 436-XVI din 28.12.2006 “Privind administrația publică locală”, primarul general interimar al municipiului Chișinău

DISPUNE:

1. Se abrogă dispoziția primarului general interimar nr.186-d din 20.03.2009 “Cu privire la autorizarea desfășurării unei întruniri în municipiul Chișinău”.

2. Prezenta dispoziție să fie adusă la cunoștința Partidului Liberal Democrat din Moldova și subdiviziunilor Primăriei municipiului Chișinău.

3. Direcția social-umanitară și relații interetnice (dna Nina Stratulat) va asigura controlul executării prevederilor prezentei dispoziții. “

CONCLUZII

Din documentele prezentate mai sus pentru orice om întreg la minte este evident faptul că principalul vinovat pentru dezastrul din 7 aprilie 2009 este Vladimir FILAT. Anume partidul lui a fost cel mai activ la instigarea adepților săi pe parcursul întregii campanii electorale împotriva guvernării, căreia i se imputa apriori și fără nici un temei solid intenția de a falsifica rezultatele alegerilor. Ambele declarații prealabile din partea PLDM sunt semnate de altcineva decât V. Filat, în schimb cea din după-amiaza zilei de 7 aprilie are autograful actualului premier.

Așa devine evident faptul că Filat își împinge colegii să-și asume toate consecințele într-o situație riscantă, el spălându-se pe mâini de orice răspundere. Gestul în sine trădează stilul infractorului cu experiență, mereu pus pe tertipuri care să îl absolve, în caz de forță majoră, de orice responsabilitate. Adică Filat a preferat în acele zile tensionate să ia jăratiful cu mâinile altora, exact la fel cum proceda pe vremuri la Departamentul Privatizare, când deciziile purtau semnăturile membrilor comisiei, nu a șefului. Iar întrucât răspundere colectivă nu există, privatizatorul-șef, care a învățat atâtea scheme frauduloase, până la urmă a ieșit basma curată.

Opinia publică ține minte foarte bine faptul cum PLDM, susținut de alte partide, utilizând pe larg mașinăria propagandistică a presei afiliate acestui partid, a chemat ca la război lumea în piață. Ținem minte foarte bine și faimoasa conferință de presă a lui V. Filat, care profera amenințări, săltându-se din călcâi și avertizând pe un ton macabru că **“cei care azi beau șampanie foarte curând, zile numărate...”** vor păți-o rău de tot. Așadar, incendierea, inflamarea mulțimilor, chemările la “lupta finală și decisivă” au determinat ulterior incendierea la propriu a celor două clădiri, inclusiv agresarea pompierilor, care au fost împiedicați să stingă flăcările și să salveze ce mai era de salvat din cele două instituții de stat de către “proletarii lui Filat”, care tocmai luaseră cu asalt “Palatul de Iarnă”.

De reținut și faptul că, pentru a obține anularea deciziei judecătorești citate mai sus, care limita întrunirea respectivă, PLDM depune în

dimineața zilei de 7 aprilie o nouă cerere prealabilă, în care stă scrisă negru pe alb ținta finală a acțiunii de protest: **Președinția**.

Este de subliniat și faptul că, deși Legea privind întrunirile, una euroconformă, adoptată la 22.02. 2008, nu abilitază autoritatea publică locală cu dreptul de a autoriza întrunirile, Primăria Chișinău emite dispoziții de autorizare a acestora. Se știe foarte bine că sensul de bază al noii legi, care ține de reglementarea modului de desfășurare a mitingurilor și demonstrațiilor, a fost tocmai lipsirea primăriilor de dreptul de a autoriza sau a interzice în mod arbitrar o întrunire. Regula de bază este trecută în articolul 10, alineat (3): “Autoritatea administrației publice locale înregistrează declarația prealabilă și eliberează organizatorului o copie ștampilată a acesteia, care trebuie să conțină numărul, data și ora de înregistrare a declarației”. Așadar, primăria urmează doar să ia act de intenția cuiva de a organiza o întrunire și în nici un caz nu o autorizează. Cazurile limitate care pot determina interzicerea unor întruniri sunt descrise în articolul 8 al aceleiași legi. De ce totuși a fost nevoie de acele documente de autorizare? În mod evident, pentru a spori efectul mobilizării adeptilor la acțiunile de protest.

Dar culmea cinismului, a nesimțirii, a trădării propriilor alegători și susținători a reprezentat-o acel demers semnat personal de Vladimir Filat și depus în după-amiaza zilei de 7 aprilie la Primărie. Așadar, după ce a incitat lumea să iasă în stradă, după ce a adus-o la condiția de mulțime agresivă, nestăpânită și nesăbuită, care a distrus, a ars și a prădat totul în calea ei, Filat trimite pe furiș la Primărie demersul prin care se mai spală încă o dată pe mâini, fugind cu lașitate de răspunderea pentru urmările catastrofale ale propriilor acțiuni de aventurier politic. În mod evident, sub aspect juridic un astfel de document este lipsit de orice temei legal și chiar logic. Asta pentru că persoana sau grupul de persoane care au organizat o acțiune de protest și și-au asumat răspunderea în fața puterii locale și a legii pentru toate consecințele, inclusiv garantând caracterul ei pașnic, nu poate veni la Primărie în toiul dezordinilor în masă pe care le-a provocat fie din rea-credință, fie din lipsă de discernământ, pentru a-și declina orice implicare și responsabilitate. Legea privind întrunirile nu prevede o asemenea absurditate.

Dar culmea absurdului, a analfabetismului juridic și a caracterului tendențios al deciziei luate o reprezintă dispoziția primarului general

al Chișinăului, prin care acesta anulează POST-FACTUM, la 8 aprilie, efectele juridice ale catastrofei din 7 aprilie. Incredibil, dar adevărat.

Dincolo de absurditatea juridică a documentelor citate mai sus, din toată această succesiune de hârtii emise ca pe bandă rulantă de Filat și ortacii lui, ca și de Primăria Chișinăului, este de subliniat în mod special următoarele. Revoluționarii de carton de acum un an se vede că au fost cuprinși de o frică grozavă pentru eventualele consecințe penale, care ar fi putut urma în cazul eșecului loviturii de stat de vreme ce au putut produce asemenea documente deopotrivă contradictorii și imorale.

Dar ultimele și cele mai importante concluzii care merită să fie trase ca urmare a catastrofei din 7 aprilie 2009 ar fi următoarele:

Vladimir Filat, principalul vinovat pentru cele întâmplate în acea fatală zi, și-a trădat propriii adepți, a dat bir cu fugiții ca un laș prin țidula depusă hoțeste la Primărie la 15.30 și prin faptul că atât el, cât și ceilalți revoluționari de doi bani, s-au ascuns prin tufișuri și au lăsat tinerii, exaltați în urma asaltului celor două clădiri, de izbeliște. Dacă Vladimir Filat și alți preținși lideri nu ar fi fugit și ar fi rămas alături de protestatari, convingându-i pe aceștia să înceteze distrugerile și molestarea polițiștilor, dacă ar fi rămas peste noapte să vorbească cu fiecare protestatar în parte și să îl convingă să plece acasă, orice excese ale colaboratorilor de poliție ar fi fost excluse. Tânărul Valeriu Boboc, care a murit tocmai în acele momente, așa cum se presupune, în Piața Marii Adunări Naționale, și pe care îl deplâng cu lacrimi de crocodil actualii guvernanți, ar fi trăit și astăzi, dacă Mihai Ghimpu, Dorin Chirtoacă, Serafim Urechean, Vladimir Filat și alții din tabăra lor ar fi avut grijă nu doar de propria piele, ci de fiecare om prezent în acea noapte în Piață. Iar Mihai Ghimpu nu ar fi avut ocazia sinistră să își facă imagine politică pe seama decesului unui tânăr, dându-i medalii post-mortem, nici Vladimir Filat nu ar fi avut prilejul să rostească cuvântări solemne cu ocazia primei aniversări a unei crime nepedepsite.

Dar așa cum orice revoluție are nevoie de martiri, de criminali și de profitori, ultimii, după ce au pus mâna pe putere, au distribuit rolurile așa cum le-a convenit mai bine. Din această distribuție sinistră manifestanților violenți li s-a atribuit rolul de eroi ai revoluției, polițiștilor – cel de criminali și asasini, iar guvernanților de azi – rolul de salvatori ai neamului, care s-au și grăbit să-și

orneze piepturile cu o puzderie de tinichele și să-și inaugureze și propriul monument în fața clădirii Parlamentului.

P.S.: Am tot dreptul să fac aceste afirmații, deoarece eu personal am fost cel care am organizat, împreună cu colegii, cele mai multe și mai numeroase acțiuni de protest în țara asta timp de foarte mulți ani. Dar niciodată, subliniez, niciodată, nu mi-am permis nici eu, nici colegii mei să provocăm degenerarea unor proteste pașnice în acte de violență și vandalism. Noi întotdeauna veneam primii la mitingurile noastre și plecam ultimii. Iată de ce am tot dreptul moral și obligația cetățenească să demasc impostura actualei guvernări, să spun adevărul până la capăt.

Iurie ROȘCA

20 aprilie 2010

CUPRINS

I. TEHNICA LOVITURII DE STAT: de la Vladimir LENIN la Vladimir FILAT	3
II. RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA STATULUI DE DREPT, DICTATURA MINCIUNII ȘI FUGA DE RĂSPUNDERE SAU ÎNCĂ O DATĂ DESPRE TRAGICA ANIVERSARE DE 7 APRILIE	15
Cauze și efecte sau lanțul logic și cronologic al evenimentelor..	16
Cine poartă răspunderea pentru dezastrul de acum un an?.....	17
Mâinile cui sunt pătate de sângele lui Valeriu Boboc, urmează să aflăm.	
Știm însă cu certitudine că sângele lui Valeriu Boboc este pe obrazul lui Vladimir FILAT	18
Mihai GHIMPU și Dorin CHIRTOACĂ, doi demnitari care calcă în picioare principiul supremației legii în scopuri electorale.....	20
Cum se va împărți ȘAPTE la PATRU?.....	21
Eroii de azi, lașii de acum un an.....	22
Demisia comisarului trebuie să fie urmată de cea a Premierului FILAT	22
CONCLUZII.....	23
III. LOGICA REVOLUȚIONARĂ CA SUBSTITUT AL SUPREMAȚIEI LEGII	24
IV. LAȘITATEA CA REGULĂ A SUPRAVIEȚUIRII IMPOSTORILOR ÎN POLITICĂ SAU CUM VLADIMIR FILAT ȘI-A TRĂDAT ADEPȚII.....	28
Episodul 1	28
Episodul 2	29
Episodul 3	29
Episodul 4	29
Episodul 5	30
Episodul 6	30
CONCLUZII.....	32